

ÂŞIK KRAL

—
Öykü
—

BAŞAR BAŞARAN

Başar Başaran, yazar, senarist, eğitimci. 1978 yılında İstanbul'da doğdu. İlk romanı *Amsterdam* 2022 senesinde yayımlandı. İlk yazısının basıldığı 2003 yılından beri gazetecilik, köşe yazarlığı, editörlük, dergicilik, televizyon programcılığı, senaristlik, yaratıcı yapımcılık ve eğitimci gibi faaliyetlerine devam etti. İlk gençlik şiirlerinin toplandığı kitabı *Girne Limanı'ndan İstanbul'a* 2005'te yayımlandı. Başaran'ın *Kurt Kanunu*, *Yol Ayrımı* gibi Kemal Tahir eserlerinden edebiyat uyarlamalarıyla başlayan dizi film kariyeri bugüne kadar birçok özgün senaryoyla hem ulusal kanallarda hem de dijital platformlarda devam etti. Bunun yanında *Zanzibar* ve *Mavi Ay* isimli iki tiyatro oyunu bulunan Başaran, dokuz yıldan fazladır *Kafa* dergisinde aylık yazılarına devam ediyor.

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Amsterdam

ÅŞIK KRAL

Yazan: Başar Başaran

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2023 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitaptaki öykülerin bir kısmı *Kafa* dergisinde yayımlanmıştır.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6843-88-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Âşık Kral

Başar Başaran

Özge Öner'e...

İçindekiler

Yazma! 9

Bölüm 1

Bir Kaçış Hikâyesi

13

Bölüm 2

Çaresiz Dünya Kriterleri

85

Bölüm 3

Hakikat Çarpması

127

Bölüm 4

Üvey Bir Aşkın Ardından...

177

Yazma!

Bir cümlede rüzgârın sesini geçemeyeceksen yazma. Güneşin şenliğini, karın bozgununu, yağmurun serinini yakalayamayacaksan yazma. Tövbe et kelimeye, şu karşiki otları yakamayacaksan. Seslendiğini uyandırmayacaksan hiç başlama. Kılı kırk yarsan da cesaretin yoksa unutulmaya, yazma. Yıldızlar kadar yakın olduğunda dünyaya, yazarsın. Acele etme. Hele bir parla bakalım açık gecede. Küçüksün büyük gördükçe kendini. Annesiz babasız kalmaya razı değilsen yazma. Köpek gibi döne döne içine kıvrıl da, bir sokağın kuytusuna seril önce. Bak bakalım bu şehir ne fısıldayacak kulağına. Evlerin, arabaların içinden, buzdolaplarının ışığından, girilmeyen odaların tozundan bir doğ önce. Annenin çılgınlığının hakkını ver çocuk. Milyarlarca yılın ağırlığıyla dönen şu gezegene, kendisini kaldırıp kaldırıp kıyıya vuran denize, her met cezirde ölen yengece, canından can kopan kayalara payını öde. Bak ne anlatmaya çalışıyor sana bütün olması gerekenliğiyle yaşayan dünya. Kıvırtmadan, dolandırmadan, milim kıpırdamadan durmak ne demek, düşünmeden yazma. Bir duanın öznesi değil, nesnesi ol önce. Karınca gibi sırtlan şu kum tanesini de, yaz diyeyim sana. Boyunca yorul, soluğunca savul, bir turnak gibi kırıl, saç gibi dökül öyle gel karşına. Kendine balkondan değil, in aşağı da yakından bak. Yaz diyeyim sana çocuk, kış diyeyim sana çocuk, sen anla. Sen anla ki ben kurtulayım sırlardan. Bilmediğim bir lisanın içinde yaşamaktan. Anlatıyorsun anlamıyorum, istiyorsun veremiyorum, koşuyorsun yakalayamıyorum. Bir durul çocuk bunu senden çok istiyorum.

Âlimlerin dinginliği hayvanların suskunluğuna benziyor. Bakmadan kâinata, konuşacağım diye tutturdun. Bari küçük, sıradan, olmasa da olur bir senenin mevsimi ol da tamam diyeyim sana. Geçtim depremlerden, sellerden, cümle afetten, su sıçratan bir araba ol da birinin keyfini kaçır. Randevuna gitme, telefonunu açma, kibrit isteyene verme. Bir tersine ak da göreyim seni nehir, çağlamayacaksan köpürme.

Bana bak, şuradakini şuraya koymayacaksan yazma. Bir taş kadar hatırın yoksa dikilme. Mendil olma göz ol. İmza olma söz ol. Uç git be çocuk, karınca kararınca bir çorbanın dumanı ol. Yoksa bırak kalemi, al eline bir kova, şu basamakları yıka. Kay-sın birisi göreyim etkini. Bir kemik kırılınsın bu dünyada senin yüzünden. Sebepl olursun bir şey olamazsın. Emin olursun, baktın olmaz gider olursun, kıvranmazsın böyle bir aralıktan bakıp haline. Yazma çocuk, saatine bakıyorsan. Kelimeni sayıyorsan. Höt dediklerinde kaçıyorsan. Yazma, aklını başında tutamıyorsan. Bir kılıç keşiğine yara bandı inadıyla yapışma. Bırak fiyakalı kanasın kahramanlar. Her şeyi olduğunu sandığın kendin gibi normalleştireceksen yazma. Görkemini bulacaksın bir kelimenin, keşfetmekten, keşfedilmekten, bütün bunların üzerine getirdiği yüklerden erinmeyeceksen yazarsın. Bir selanı ver bakalım kendi hüznünle. Ateşe tutar gibi elini, bir figanı paylaş bakalım. Birini dinle de önce hakkıyla, öyle düş lafının derdine. Bir yası anla, bir sazı ağla, bir yarayı dağla bakalım. Elini tutmasınlar, sen ellerini tut. Çisele kendi içlerinde. Uđulda, kımıl-da, gürl-e. Üzül-mekten korkmadığında yazarsın. Hele bir bak kötölüğün gözlerinin içine. Sıradanlaştırmak için kendini her bedele razı, şu taşın altını gözet-en çıyan gibi telaşlı, bildiğin cevapların sorularına kabaran halinden kurtul. Bir yere kaçmıyor bilgisayarlar, müzikçalarlar, endirekt havalı ışıklar. Kahveni de demlersin, sigaranı da yakarsın şöyle kurulup bir okur mektubunun karşısına. Överler seni, severler. Boncuk gibi çocuksun. Bir laf edersin çok okumayanlara

alkıştan avuçlarını patlatırlar. Hepsi olur söz. Ama önce şurada, bir yaprak gibi düşecek, kendi çatırdamandan haince bir zevk almayı öğreneceksin. Bir isyan gibi çıkmayı, kendi kendini arkandan bıçaklamayı, hiç yüzünden bastırılmayı, emeğine acımamayı bileceksin. Bir suikast planla şimdi, haber vermeden kendine. Çek pimini bitir işini. Titrerse elin kapat defteri. Sonra bakarsın bu ülkeye içine kendini de koyarak. Çay toplarsın, dükkân açarsın, tamirat yapar dua alırsın. Eğilirsin belin ağrımaz, söz verirsin başın ağrımaz. İşine gidersin, oğlunu camiye, kızını okula, ananı komşuya götürürsün. Bir türkü duydun mu söylersin, bir ağaç gördün mü tanırırsın, bir yalan duydun mu sıkılırsın. Utanmayı öğrenmeden yazmamak gerek, anlarsın. Dede ol, torun ol, yanak ol, buse ol. Güldür gülünç olmadan, ağlat acındırmadan, tahmin et temennin olmadan, bir paletle gerisingeri yürü bakalım, denizin üzerine balıkların sesini işitmeden çıkma. Herkesin bir demediği var, neymiş, bunu anlamadan tanıdım sanma. Yığılma üzerine aklının.

Sana daha çok namus gerek. Bir kapıyı kapatacak bilek gerek. Şahit diye dilenme kendine. Sana yalnızlık gerek. Bir fecrin arifesinde umutlanmadıkça yazma. Bilmediğini söylemeye teşnedir insan. Kapılma. Kimsenin ölüsünü çalma çocuk, bıçağının yarasını, mermisinin kovuğunu eşeleme. Kendi ciğerini koy kendi kapının önüne, alıp gidince bir kedi, ağlama. Koşma peşinden zamanın. Olmayacak duaya âmin deme. Sınırlı olduğunu bil.

Kafanı duvarlara çarpmadan anla.

Bilimle avunma, tarihe güvenme, sezdikçe parlıyor Neptün, tabak gibi aylara kapılma.

Sonra yazarsın çocuk. Şimdi zorlama.

Bölüm 1

Bir Kaçış Hikâyesi

Çift katlı otobüsün sol öndeki iki koltuğunda, walkmana takılı tek kulaklığı yakın kulaklarımızla paylaşarak doksanların sonundan milenyuma doğru gidiyoruz. Vakit sabaha karşı, kar taneleri pencerede müntehir, yollar şehirler arasından uzarken kasette Devekuşu Kabare'den bir oyun dinliyoruz. Ellerimizi hiç bırakmıyor, her şakaya birbirimize bakarak gülüyoruz. O anda teybi durdurup ona, ileride tiyatrocü olmak istediğimden söz ediyorum. Kendim yazıp kendim oynayacağım diyorum. Hem muhalif hem komik olacak. Danslar ve koro hayal ediyorum. Galiba ilk olarak genelevde geçen grotesk bir oyun yazmak istiyorum. Kapıda gazeteciler olduğu için orada mahsur kalan bir başbakanın hikâyesi diyorum. Yüzünü ekşitiyor. Beğenmedi sanıyorum. Hiç gittin mi diyor çekinerek. Nereye diyorum. Geneleve diyor. Yok be kızım ben yapar mıyım öyle şey? Ben yapar mıyım diye o kadar güvenle referans gösterilecek bir "Ben" yok henüz ortada. İnsanın ya davranışlarını belirleyen sağlam bir karakteri olur ya da davranışları giderek karakterini oluşturur. Ne var ki "Ben" dediğim şeyin üzerinde öyle bir zaman geçmişliği yok. Henüz başkalaşan bir kayayım. Yani aslında her

şeyi yapabilecek durumda olduğumu ikimiz de biliyoruz. Olsun, buna takılmıyoruz. Ben ona devrimci bir tavır olarak para karşılığında sekse neden karşı olduğumu maddeler halinde anlatıyorum. Bunların arasında “Zaten param olmadığı için” diye bir madde yok.

Aferin güzel gülüşlüme, nasıl da inanarak gülümsüyor bana. Ben de o sırada bana çok inanıyorum. Bu yüzden seviyoruz birbirimizi. O kadar seviyoruz ki dünya hayalimizde büyürken gerçekte küçülüyor. Yanımda o oldukça sanki her yer bir kol uzakta. Zamanın hızını ben kontrol ediyorum. Oh diyorum. Arkama yaslanıyorum. Başını göğsüme koyuyor. Uykuya dalıyor. Uyu ince saçlım. Çakmağımın üstünde Yılmaz Güney’in resmi var. Bir kısa Camel yakıyorum. Paketin üstünde adamın birinin pipisi var. Çift katlı otobüsün sol ön koltuğunda direksiyonsuz bir şoförüm, tıpkı bir hayatı yaşar gibi yoldayım. Dümendeyim ama kontrol bende değil. Bu ümitsiz, bu teslimiyetçi benzetmeyi o gün yapmak aklımdan bile geçmiyor. Çünkü dünyayı yerinden oynatabileceğime eminim. Şiirimin kuvvetinden, fikrimin doğruluğundan, bileğimin gücünden zerre şüphem yok. Henüz babam ölmemiş, büyümemişim. Çünkü sevgilim yanımda nehirde nilüfer gibi uyuyor. İç Ege’den denize doğru giden otobüste onun rüyasına bekçiyim. Korkma ince saçlım seni benden kimse alamaz. Anası babası neredeyiz bilmez, beni zaten herkes okulda sanıyor. Bugünkü yaşımdan çok daha reşit hissediyorum kendimi. Her zorluğun üstesinden gelebilirim. Maazallah devrilsen şu otobüs, kızı kurtarabilirim. Şimdi evlenelim dese, tak diye durdurup arabayı Kütahya’da bize bir hayat kurabilirim. Sabah çıkar bütün gün iş ararım, belki bir fabrikaya girerim, akşamları koşarak otele döner, ona çiçek getiririm. Bir iki aya eve çıkarız. Küçük bir barda *stand-up* yaparım akşamları. Kütahyalılara İstanbul hikâyeleri anlatırım. Gülerler, herkes güler bana. Belki bir gazete çıkarırım, porselen fabrikasında işçileri

örgütlerim, ona her akşam kullanılmamış bir gök getiririm. Siyah bir defterim var; içinde oyunlar, hikâyeler, Türkiye için yepyeni sistem önerilerim var. Kürt sorununu çözmüşüm, derin devleti ifşa etmişim, Kıbrıs'a barış, İstanbul'a refah getirmişim. Şiirlerim, kendim için yakışıklı imza denemelerim, ikimize yetecek kadar hayalim var. Bana ondan başkası lazım değil, ona benden başkası ne gerek. Kütahya'nın Paris'ten farkı yok âşıklar için...

Ne yapalım ki hemen evlenmek istemiyorum ince saçlım, olsun. Ama tost istiyor bekleme yerinde. Gidip yaptırıyorum çift kaşarlıyı. Ayran da alıyorum. Ceketimi satar, sevgilimi doyururum evvel Allah. Tam otobüse dönerken bir telefon kulübesi görüyorum. Birden içim daralıyor. Evi arıyorum. Annem uykulu açıyor telefonu. Alo... Alo... Kapatıyorum. Yaşıyorlarsa sorun yok diyorum, rahatladım. Tam çıkarken umumi telefon çalıyor. Hiç duymadım bugüne kadar. Ulan bu kulübeler aranabiliyor mu, ben onu yabancı filmlerde oluyor sanıyordum. Açıyorum telefonu. Biraz dinliyorum. Annem pat diye adımı söylüyor. Dayanamayıp "Anne" diye cevap veriyorum sesim titreyerek. Nerenin kodu o diyor, panikle kapıyorum telefonu. Koşarak otobüse dönüyorum. Aklıma Benjamin'in lafı geliyor. On altısında evinden kaçmayan çocuklar bunun bedelini bir ömür öderler. Doğru bir şey yaptığıma bir kez daha emin oluyorum. Tekrar yola çıkarken uzayan kaşarını tostun beline doluyor ince saçlım. Afiyet olsun. Ona hiçbir şey söylemiyorum.

Çift katlı otobüsün sol ön koltuğunda güneş doğuyor. Uykusuz gözlerime iğneler batıyor. Fethiye'den bir botla Yunan adasına geçmeyi düşünüyorum. Suriye'nin dağılmasına en az yirmi sene var. Zamanımın çok ilerisindeyim. Yunan adasında Yunanca öğrenip ince saçlımla yaşamaya da varım. O benim Beatrice Russo'm olur, ben adada postacı olurum. Yani önemli olan beraber olmamız diye düşünüyorum. Gerisini çok önemsemiyorum. Otobüs otogara giriyor. Merdivenlerden iniyorum, bulutsuz

gökyüzüne bakıyorum, kuşlar uçuyor. Neşeyle bavulları alıyorum, arkamı bir dönüyorum ki ince saçlımın yanına sıradağlar gibi birkaç adam dizilmiş. Kazağına ayran mı dökülmüş onun? Ah be yavrum diyorum. Ayran için değil, sana o geri zekâlı kardeşine kaçtığımızı söyleme dedim, söylersen gider babana söyler dedim. Babana söylerse o da amcana söyler, sonra amcan küçük amcana, hepsi beraber gider en büyük amcana söylerler dedim. Dinlememiş. Doksanla giden otobüs nedense kırk kere duruyorken bunlar yüz kırkla hiç durmadan gelerek bizden önce varmışlar. Öyle tahmin ediyorum. Yoksa bunu kendileriyle konuşacak fırsatım olmadı.

Şimdi Fethiye polis karakolunda kafamda sargılar ve sorularla Sabahattin Ali gibi yatıyorum. Dışarıda deli dalgalar gelip duvarları yalıyor. Kafamda bir sargı var. Ben soğusun diye tostun içini açıyorum. Hiç kaşar göremiyorum. Tabağı kenara bırakıp somyaya uzanıyorum. Yüzümde bir gülümseme var. Sırtımda bir ağrı var. Siyah defterimi açıp temiz bir sayfaya yazmaya başlıyorum. Genelevde Bir Başbakan. Güldürü. İki Perde. Yazan Başar Başaran.

“Âşık Kral aklına kolay kolay kötü bir şey getirmez. Ona göre aksi kesin olarak ispatlanmadığı sürece hayat daima iyimser bir umut taşımaktadır. Hatta ispatlansa bile insan tersine inanmaya devam etmeli, diye kendi kendine mırıldanır. Ne yapalım, yoksa ölelim mi yani diyerek gülümseyecek, penceresinden odaya dolan yeni açmış bahar kokularını içine çekecek, ne de güzel bir memleketin kralı olduğu duygusuyla kendini bir kez daha şanslı hissedecektir. Çünkü yönettiği bu gizemli topraklar, içinde her durumda insanı kendine inandıran böyle efsunlar taşır. Türkiye battığı gibi çıkan bir güneş gibidir. Yandı dediğin yerde yeşeren, ağlatacak zannettiğin yerde güldüren, bir imbatta perdeleri havalandıran yaşama vaadini daima içinde taşır. Eski bir sözü hatırlar, bu memleket hesaba kitaba gelmez, ona ancak iman edilir.”

Başar Başaran'ın öykülerindeki insanlar kulaklarını yere dayayıp dünyanın kalp atışını duymaya çalışıyorlar. Hemen yanımızda duran bir hayatın özlemiyle yanıyorlar. İçinde yaşadığımız dünyanın muhteşem sıradanlığının ancak aşk ve ilhamla kavranabileceğine bizi ikna etmeye uğraşıyorlar. Şiirler hayretten, romanlar anlamaktan doğuyorsa Başar Başaran'ın öyküleri ikisinin tam ortasında duruyor. Şiir kadar coşkulu, roman gibi düşünülmüş metinler bunlar. Okuyucusunu aynı anda esrik ve makul, neşeli ve hüzünlü bir gezintiye davet ediyorlar.

